

Det Russiske Udenrigsministerium siger, amerikanske tropper i Ukraine krænker Minsk-II-aftale

17. apr. 2015 – Efter USA's meddelelse om, at 290 amerikanske tropper ville ankomme til Ukraine i dag for at uddanne den ukrainske hær, kom talsmanden for det Russiske Udenrigsministerium Alexander Lukashevich med en erklæring, der blev rapporteret af TASS, det russiske nyhedsagentur.

»Så vidt jeg ved, omfatter uddannelsesprogrammet træning i færdigheder mht. håndtering af våben og udstyr af vestlig standard«, sagde Lukasevich. »Det kan anses for at være første skridt hen imod levering af amerikanske våben af højeste standard, som Kiev-krigspartiet higer så stærkt efter. Washingtons opmuntrende holdning over for dets planer om gengældelse rummer endnu en bølge af vold og blodsudgydelse i vores naboland.«

»Rapporter om ankomsten af 290 soldater fra USA's 173. Luftbårne Brigade [udstationeret i Vicenza, Italien] til Yavorovsky-øvelsesområdet i Ukraines Lvov-region kan kun volde alvorlig bekymring«, sagde han. »Det er indlysende, at amerikanske soldater i Ukraine ikke vil bringe fred til landet.«

Han påpegede også, at »Disse handlinger er i modstrid med de aftaler, der blev indgået i Minsk den 12. februar og underskrevet af myndighederne i Kiev, og, så vidt vi forstår, støttet af Washington.«

Med en barsk kritik tilføjede han, »Det er således en åbenlys krænkelse af forpligtelser, som Kiev har indgået, samtidig med, at Obamaregeringen, der i ord opfordrer til en fredelig

afgørelse af krisen i Ukraine, i realiteten søger at forpurre Minskaftalerne.«

Tidligere har en erklæring fra Kreml på dets webside gennem talsmand for Putin, Dmitry Peskov, ligeledes kritiseret udstationeringen af de amerikanske tropper, rapporterede TASS.

»Tilstedeværelsen af udenlandske instruktører i Ukraine, hvor en intern konflikt fortsat er uløst i den sydøstlige del, og hvor der opstår problemer med implementeringen af Minsk-fredsftalen, hjælper ikke med at afgøre konflikten og frembringe et miljø, der fremmer en afgørelse«, sagde Peskov. »Tværtimod destabiliserer det situationen.«

Foto: Amerikanske faldskærmstropper fra 173. Luftbårne Brigade, baseret i Vicenza, Italien, i kø for at gå om bord et C-130J Super Hercules transportfly, Ramstein Flyvestation i Tyskland, 10. feb. 2015, i anden anledning.

**Ukrainsk parlamentsmedlem
myrdet;
Natalia Vitrenko beskriver
trusler mod hende,**

samt neonazistisk lovgivning

14. apr. 2015 – I en erklæring, som LaRouchePAC udstedte den 14. april, krævede Lyndon LaRouche, at det amerikanske Udenrigsministeriums top-neokonservative Victoria Nuland personligt drages til ansvar, hvis den ukrainske partileder dr. Natalia Vitrenko, der bliver truet af de nazister, Nuland bragte til magten i Ukraine, led nogen overlast.

Den 15. april blev Oleh Kalashnikov, et ukrainsk parlamentsmedlem og medlem af tidligere præsident Janukovitj' Regionsparti, myrdet nær sit hjem i Kiev. »En af hans slægtninge sagde til de lokale medier, at Kalashnikov for nylig var blevet truet med fysisk overlast pga. sine politiske synspunkter«, iflg. *Sputnik News*.

Et interview med lederen af Ukraines Progressive Socialistparti (PSPU), dr. Natalia Vitrenko, var inkluderet i et indslag på Russisk TV Channel One 12. april, der omhandlede vedtagelsen af drastiske love imod ytringsfriheden i Ukraine. Vitrenko beskrev, hvordan det i øjeblikket er umuligt for hende, et tidligere parlamentsmedlem og en tidligere præsidentkandidat, at organisere politisk i sit land: »Jeg kan ikke være i kontakt med befolkningen. Jeg får aldrig lov til at optræde på ukrainske fjernsynskanaler. Jeg kan ikke afholde offentlige møder, fordi de omgående bliver overtaget af bøller, der kommer med kæppe, kæder og sten, og lemlæster folk, der deltager i mødet.«

Vitrenko gennemgik sine angreb på de nazistiske love, vedtaget i Rada'en den 9. april, som hun offentliggjorde i en pressemeddelelse i sidste uge, hvor hun krævede, at præsident Poroshenko ikke underskrev dem.

Midt i den fornyede beskydning omkring Donetsk var der i den forgangne, ortodokse Påskeweekend natlige angreb, hvor statuer af skikkelser fra Sovjetæraen blev revet ned i byen Kharkov.

Lederen af Sektor Højre, Dmytro Jarosh, der nu er regeringsmedlem i Forsvarsministeriet, udlagde billeder på sin Facebook af granater, udsmykket som Påskeæg, med en tekst, der bad om guddommelig hjælp til at vinde »sejr i den Hellige Krig med de russiske terrorist-bander«.

Under Rada'ens samling, hvor lovene blev vedtaget med minimal diskussion, blev der afgivet erklæring til fordel for lovenes vedtagelse af Yuri Shukhevych, søn af Roman Shukhevych, en kommandør i det tyske Abwehrs Bataljon Nachtigall, og i 1943 en hovedperson i UPA's Volhynia-masakrer på polakker, der boede i det vestlige Ukraine. Mangeårig leder af UNA-UNSO, der blev et element i Sektor Højre, er Shukhevych den yngre nu parlamentsmedlem fra Oleg Lyashkos Radikale Parti.

I den russiske Channel One-udsendelse sagde lederen af Kommunistpartiet, Petro Symonenko, der selv var blevet forhørt af SBU i 11 timer i sidste uge, til en interviewer: »Der hersker nu et diktatur i landet – med én overbevisning og én ideologi; et diktatur fra deres side, der kom til magten gennem Maidan, og som udelukker enhver flerhed af anskuelser.« Rapporten satte også fokus på sagen om lederen af det ukrainske Arbejderparti, Alexander Bondarchuk, der i øjeblikket står anklaget og kan se frem til fem års fængsel for »at krænke Ukraines territoriale integritet« gennem artikler, han publicerede sidste august i den avis, han er redaktør for.

Natalia Vitrenko sender åbent brev til højtstående ukrainsk embedsmand om trusler på hendes liv

15. apr. 2015 – Dr. Natalia Vitrenko, leder af Ukraines Progressive Socialistparti (PSPU) og tidligere parlamentsmedlem (1994-2002) og præsidentkandidat (1999,

2004), udstedte i går følgende åbne brev til Ukraines statsanklager Victor Shokin:

»Kære Victor Nikolajevitj,

Jeg tvinges til at anmode om, at De forsvarer mine rettigheder og friheder, inklusive retten til liv og min persons ukrænkelighed mht. uretmæssig indtrængen, der er organiseret af Ukrainisk Sikkerhedstjeneste (SBU).

Som De meget vel ved, blev SBU anmeldt til Det Forenede Statsregister for kriminel krænkelse af del 2, artikel 15 og del 2, artikel 110 af Ukraines Kriminallov, imod Hele Ukraines Offentlige Kvindeorganisation, Dar Zhizni (Livets Gave), som jeg er leder af. Siden maj 2014 har SBU's Undersøgelsesdirektorat indledt en undersøgelse med henblik på at rejse anklage, under kriminalretslig sag nr. 2201400000000152.

For et år siden cirkulerede SBU, i overtrædelse af formodningen om min uskyld, der garanteres af artikel 62 i Ukraines Forfatning, artikel 6 i Den europæiske konvention for Menneskerettigheder og Fundamentale Friheder, artikel 14 i Den internationale Overenskomst om Borgerrettigheder og Politiske Rettigheder, artikel 2 i Ukraines Kriminallov, og artikel 17 i Ukraines Kriminalprocedurelov, en falsk rapport om, at jeg angiveligt finansierede terrorister og separatister gennem Dar Zhizni-organisationen.

Det absurde i denne falske rapport er, at hverken jeg eller den offentlige kvindeorganisation Dar Zhizni nogensinde har haft, eller kunne have haft, sådanne planer. Desuden blev Dar Zhiznis konto indefrosset allerede den 29. april 2014, fra hvilken dato det har været umuligt at hæve så meget som en enkelt kopek fra denne konti til brug for ikke alene aktiviteter til forsvar for menneskerettigheder, men også til gennemførelse af operationer, der er påbudt under organisationens charter.

Jeg blev to gange tilsagt til forhør i SBU, under hvilke jeg besvarede alle spørgsmål fra forhørslederen detaljeret og gav ham den overenskomst, ifølge hvilken vores organisations menneskerettighedsoperationer skal udføres. Mine forklaringer og indholdet i dette dokument tilbageviste fuldstændigt den falske rapport, der var fabrikeret af SBU og distribueret gennem massemedierne.

Under appelrettens høring om, hvorvidt indefrysningen af kontoen var legitim, fremlagde hverken undersøgelseslederen eller anklageren noget som helst bevis for de anklager, der offentligt blev rettet imod vores organisation. Alt blev bygget op omkring en plan, der er forbudt i ukrainsk, europæisk og international lov – nemlig, anklager baseret på formodninger, gætterier og fabrikationer.

Jeg er derfor af den overbevisning, og dette erklærer jeg offentligt over for Dem, at SBU lancerede en politisk bagvaskelseskampagne imod mig og forsøger at skabe et billede af mig som en kriminel person og en fjende af folket, i den offentlige mening. Jeg er blevet frataget mine rettigheder selv mht. at fremkomme med en offentlig tilbagevisning.

Vores organisations konto er fortsat indefrosset, men for en uge siden fremkom der en ny bølge i medierne for at miskrediterer mig på baggrund af de gamle, falske rapporter. Der var artikler i medierne, især på websiderne www.glavcom.ua, www.ukr.net, og www.24tv.ua, der sagde, at den russiske udenrigsminister, Sergei Lavrov, angiveligt skulle have tildelt mig 8 million rubler til at finansiere separatister og terrorister. Artiklerne refererede til information fra SBU.

Jeg har aldrig mødt Lavrov, aldrig lavet nogen planer med ham og har ikke modtaget nogen penge fra ham. Til noget som helst formål. Og ganske bestemt ikke til krænkelse af Ukraines territoriale integritet eller finansiering af terrorister og separatister. Intet steds i medierne får jeg lov til at

erklære disse sandheder offentligt og således tilbagevise SBU's falske rapport.

Ud fra dette drager jeg den konklusion, at SBU, der ledes af V. Nalyvaychenko, fortsætter med at opbygge mit image som en kriminel person og en fjende af folket, med det formål at fremprovokere handlinger, der truer mit liv – for at organisere min fysiske eliminering.

Jeg mener, at SBU's handlinger forhindrer mine politiske og offentlige aktiviteter, underminerer min autoritet og mit professionelle ry, udfører politisk bagvaskelse og krænker mine rettigheder og friheder, der garanteres af Ukraines Forfatning og normerne og principperne i international lov.

Jeg beder Dem om at bruge Deres autoritet under artikel 3 i Ukraines Forfatning til at undersøge de problemer, jeg her har identificeret, og forsvare mine rettigheder og friheder, inklusive retten til liv og min persons ukrænkelighed.«

Foto: Dr. Natalia Vitrenko

Leder 16. april 2015: Hvad der skal til for at bekæmpe Wall Street og fascisme

For to uger siden, med en tørke, der truer med at blive dødbringende, udgav Ben Deniston fra LaRouchePAC Videnskabsteam »Memo til den næste præsident: Nye perspektiver for ferskvandskrisen i det vestlige USA«[1], der påviser, at

vandet til at løse krisen er der, hvis den menneskelige kreativitet mobiliseres til at skaffe det. Titlen på hans artikel gjorde det ligeledes klart, at denne præsident, Obama, må smides ud for at få denne løsning; og at Kinas store overlegenhed inden for infrastruktur må involveres.

Men i bogstavelig forstand netop, som Denistons rapport om løsningen på krisen blev cirkuleret, krævede Californiens grønne guvernør, Jerry Brown, i stedet over i retning af fascistisk nedskæringspolitik med en forordning den 31. marts om at nedskære vandforbruget i staten med 25 %. Nedskæringspolitik, der var beordret af Wall Street og City of London, har allerede fejlet over Europa siden finanskrakket og har bogstavelig talt dræbt titusindvis af mennesker i Grækenland og i andre nationer, der er blevet betegnet som »Udkants-Europa«; nu viser denne nedskæringspolitik sig at være i færd med at blive dødbringende i USA.

Den politik, som Brown har forordnet, er hurtigt blevet optrappet til trusler om, at vandværker, der ikke gennemføre den pålagte nedskæring, skal betale en langt højere pris for vand, skrappe bøder eller vil få vandet til deres brugere helt afskåret. Priserne for vandforbrug er steget voldsomt til 20-30 gange det, de var for blot et par år siden – hvilket har medført, at mennesker, der ikke har [økonomiske] ressourcer, må undvære vand og måske også mad.

Med deres mobilisering for at konfrontere denne nedskæringspolitik med videnskab blev LPAC-leder i Californien Michael Steger og aktivister udsat for et vredesudbrud fra Browns håndlangere, der truede dem med anholdelse, for at have udfordret doktrinen ned knaphed på vand i det amerikanske Vesten.

Spørgsmålet er nu: hvor mange er modige nok til at bekæmpe dette? Og hvor mange vil stiltiende acceptere det »uundgåelige« tab af vand og mad, som vil ramme de fattigere mennesker i Californien, og som vil optrappe dødsraten blandt

dem?

Folk er blevet skræmt fra at sætte sig op imod denne politik, som vil øge dødsraten. Det, som de californiske myndigheder siger om vandsystemet, er løgn. Det er, med sin virkning, en løgn til støtte for en fascistisk politik, der vil slå folk ihjel. De er i færd med at vedtage en politik imod befolkningen i Californien. Det må benævnes som en forbrydelse mod menneskeheden.

Til forsvar for befolkningen må Browns håndlangere for Wall Street udfordres og fjernes fra embedet, så denne krise kan blive løst: Vandet er der! Og Ben Denistons arbejde har demonstreret det.

I Ukraine, hvor det er Rusland og BRIKS-nationerne, som der de reelle mål for den samme dødbringende Wall Street/London-nedskæringspolitik, kan mange iagttagere på afstand bemærke, at nazister er ved at overtage landet under direktiver fra Obamaregeringens Victoria Nuland. **EIR og Schiller Instituttet forsvarer en leder af denne nation mod Nuland.** Lyndon LaRouche har udpeget Nuland som direkte ansvarlig for enhver overlast, som måtte overgå dr. Natalia Vitrenko, partileder og mulig præsident for Ukraine for tyve år siden, fra Nulands nazister.

Vi tager imod denne udfordring for at forsvare nationen og dens befolkning, overalt. Det betyder at ødelægge Wall Street og fjerne dets fascistiske håndlangere fra regeringen.

Vi har alternativet, der er skabt gennem BRIKS-alliancen af nationer, deres nye internationale udviklingsbanker og deres politik med videnskabeligt fremskridt. Vi fremlægger atter dette alternativ i dag for FN-diplomater og andre i New York City.

Vi må have modet til at kæmpe for det.

[1] Kommer snarest her på hjemmesiden på dansk (-red.)

Stop 3. Verdenskrig: De første amerikanske tropper ankommer til Ukraine

14. apr. 2015 – De første amerikanere ankom den 10. april til Yavoriv træningscenter i det østlige Ukraine, før den amerikanske uddannelsesmission på stedet skal begynde den 20. april. Ifølge *Army News* medførte konvojen udstyr, som tropperne fra 173. Luftbårne Brigade skal bruge til at uddanne ukrainerne.

»Udstyret i konvojen består for det meste af logistikkøretøjer, der skal støtte og muliggøre uddannelsesindsatsen i Ukraine«, sagde kaptajn P.J. Hartman. »Dette udstyr vil leverer støtte til vedligeholdelse, så vel som transport af tropper og last til og fra træningsområderne.« Træningsmissionen hedder »Fearless Guardian« (Frygtløs beskytter). I betragtning af karakteren af den ukrainske nationalgarde, som amerikanerne skal uddanne, burde den måske hedde »Fascist Guardian« (Fascistisk beskytter).

I mellemtiden er den amerikanske militærøvelse »Flaming Thunder« (Flammende torden) ved at være klar i Litauen. Øvelsen med levende ild, der involverer fire M109 selvkørende haubitser-kanoner fra den amerikanske hær, kommer efter en demonstration med levende ild i sidste uge med fire M1 Abrams tanks, også i Litauen.

Foto: M109 selvkørende haubitser-kanon

**POLITISK ORIENTERING den 11.
april 2015:
Verden efter Danmark gik med
i
Asiatisk Infrastruktur-
Investeringsbank**

Med formand Tom Gillesberg

**Lyndon og Helga Zepp-
LaRouche:
Foragteligt forsøg på at
mistænkeliggøre
dr. Natalia Vitrenko stinker
af nazisme i Banderatraditionen**

– Victoria Nulands favoritideologi

9. april 2015 – Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche og hans hustru, Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche, fordømte i dag en kampagne, anført af nazisterne og udført af Ukraines Sikkerhedstjeneste (SBU) for at bagvaske og true den fremtrædende, ukrainske økonom og tidligere parlamentsmedlem, dr. Natalia Vitrenko, en heltinde og ledende, intellektuel leder af Ukraine.

»Der er stærk mistanke om, at dette orkestreres af USA's viceudenrigsminister, Victoria Nuland«, sagde Lyndon LaRouche i dag, »eller af en anden, der er åndsbeslægtet med nazister i Bandera-traditionen, som Nuland er berygtet for«.

Zepp-LaRouche, der i februar 1997 sammen med Vitrenko tog initiativ til »Appel om at sammenkalde en Ny Bretton Woods-konference«, som en reorganisering, der var for udvikling, af verdens økonomiske system, responderede til nyhederne om de optrappede angreb på den ukrainske økonom og politiker: »Denne bagvaskelse er så meget desto mere foragtelig, fordi den fremkommer en måned før 70-året for sejren over nazismen i Europa, i maj 1945. Nationerne sagde efter denne krigs afslutning, 'Aldrig mere!', men de vestlige regeringer har glemt alt om dette løfte. Natalia Vitrenko har haft integriteten til at afsløre genoplivelsen af neonazismen og fremføre beviser for Bandera-grusomheder, både rent historisk og i vor tid, mens Victoria Nulands udvalgte premierminister Aseni 'Jats' Jatsenjuk tværtimod havde den frækhed på tysk fjernsyn at sige, at den nazistiske invasion aldrig fandt sted – at det kun var Sovjetunionen, der besatte Ukraine.«

Dr. Vitrenko er to gange blevet forhørt af SBU for angiveligt at have modtaget penge fra Rusland med det formål at udføre, hvad visse medier ondskabsfuldt har fremstillet som

»propagandaarbejde for at miskreditere de ukrainske regeringsmyndigheder, fremprovokere væbnet konflikt mellem forskellige befolkningslag i Ukraine, anstifte etnisk had og levere informationsstøtte til at gennemføre 'folkeafstemninger' i Ukraines østlige regioner«. En erklæring, der blev udstedt i går af Vitrenkos Ukraines Progressive Socialistparti (PSPU) påpegede historier, der er blevet publiceret i denne uge af Glavcom-nyhedsagenturet (glavcom.ua) og andre medier, der citerede, at SBU »mistænkte« Vitrenko for at modtage penge fra Fonden for Støtte og Forsvar af Udlændige Landsmænds Rettigheder, der styres af det russiske Udenrigsministerium.

Beskyldningerne går tilbage til maj 2014, da konti tilhørende Dar Zhizni (Livets Gave), en NGO for kvinder, ledet af Vitrenko, blev indefrosset. Ifølge ukrainske medier skete dette »inden for rammerne af en SBU-undersøgelse af pengeoverførsler gennem Ukrinbank, der var tiltænkt personer, mistænkt for krænkelse af Ukraines territoriale integritet og ukrænkelighed«. Hovedoverskrifter i den aktuelle strøm af mediedækning nævner Vitrenko som en betydelig sponsor af separatister og terrorister, som er nogle brede kategorier, der anvendes af de aktuelle ukrainske myndigheder imod deres politiske modstandere. Alexander Bondarchuk, leder af det lille Ukrainske Arbejderparti, og kollega til Vitrenko både i parlamentet og som medunderskriver af hendes erklæringer imod det voldelige statskup i Kiev i februar 2014, der anførtes af neonazister, og kuppets følger, blev arresteret 18. marts på anklager om »krænkelse af Ukraines territoriale integritet«.

Oversættelser (engelsk) af PSPU-erklæringen om den fornyede trussel mod Vitrenko, såvel som også mod Bondarchuk, kan læses [her](#).

Chef for SBU Valentyn Nalyvaichenko meddelte i et interview 1. april, at modellen for hans organisation er Stepan Banderas Organisation af Ukrainske Nationalisters Ukrainske Oprørshær (OUN-UPA), der samarbejdede med nazisterne under disses

invasion af Sovjetunionen. I betragtning af Vitrenkos biografi og hendes modige, fortsatte, offentlige udtalelser om den økonomiske og politiske ødelæggelse af Ukraine, siden kuppet fandt sted sidste år, har angrebene den pronazistiske stank, der er typisk for USA's viceudenrigsminister Victoria Nulands projekter i Ukraine. Nalyvaichenko, der længe har været associeret til Bandera Trefork (Tryzub) Organisationen, et kerneelement i kuppets Sektor Højre-stormtropper, pralede i en telefonkonference i Atlantisk Råd i maj 2014 med sin »intensive« udveksling af efterretninger og andet samarbejde med »amerikanske kolleger«.

Zepp-LaRouche bemærkede, at Vitrenko ofte har talt i Europa om både den skade, der forvoldes mod Ukraines økonomi af IMF og frihandelspolitikken, og om truslen om en opblomstring af den fascistiske ideologi, der opmuntres af Vesten, i Ukraine. »Dr. Vitrenko er kendt og højt respekteret i Europa«, sagde Zepp-LaRouche, »og hun har afholdt møder på højt niveau både der og, tidligere, i USA. Det er vigtigt, at politiske skikkelser over hele verden fordømmer disse latterlige angreb mod Natalia Vitrenko, samt fastslår, hvor de kommer fra.«

LaRouche og Zepp-LaRouche var gæster hos Vitrenko i Kiev i 1995, da hun var parlamentsmedlem. Som en økonom med speciale i Ukraines sektor for sociale ydelser og virkningen af Den internationale Valutafonds (IMF) betingelsespolitik førte hun en stærk kampagne for præsidentskabet i Ukraine i 1999, der gav hende 11 % af stemmerne selv efter, at hendes kampagne blev splittet af et modforsøg, hvor hun og 40 andre blevet såret af granater, der blev smidt under en sammenkomst. I de senere år har dr. Vitrenko talt ved Schiller Instituttets konferencer i Frankfurt, Tyskland, i april 2013 og oktober 2014.

I en **videoptaget tale til Australiens Borgervælgerråds (CEC, LaRouche-bevægelsen i Australien) konference 28.-29. marts**, mindedes Vitrenko selv, at »Fra den 23. februar til den 5. marts 2013 blev det muligt for vores delegation af ledende

repræsentanter for nogle ukrainske venstrepartier at turnere i Europa, hvor de besøgte Frankrig, Tyskland og Italien« ... hvor de holdt »dusinvis af møder, pressekonferencer og interviews. Takket være medlemmer af Europaparlamentet ... blev det muligt for mig at afholde en pressekonference den 26. februar i Europaparlamentet ... Allerede dengang advarede vi om truslen om borgerkrig og opløsning af landet, der kunne føre til Tredje Verdenskrig. Og jeg opfordrede dengang Berlin, Moskva og Paris til at forene deres indsats: især disse tre centre – Berlin, Moskva og Paris – til at forene deres indsats og forhindre nazisterne i at overtage Ukraine, og hjælpe med at forbyde alle neonazistiske partier og bevægelser i Ukraine.«

Natalia Vitrenkos seneste videotale, udlagt i dag på hendes webside www.vitrenko.org, har titlen »En militærjunta i stedet for europæiske værdier«. Hun analyserer den lov, der blev introduceret i Parlamentet den 3. april af præsident Petro Poroshenko, der fastlægger bestemmelser for at erklære militær undtagelsestilstand i Ukraine, konfronteret med enten en væbnet invasion eller »truslen om et angreb«. Sidstnævnte formulering fastlægger bestemmelser for at handle på baggrund af fabrikerede trusler – nøjagtig ligesom SBU's »bluff om, at Vitrenko truer Ukraines territoriale integritet«.

**Gribende rapport fra Ukraines
Natalia Vitrenko:
»Lad os stoppe dette**

mareridt, og vende os mod opbygning af ting«

Jeg håber inderligt, at fredelige initiativer vil sejre. Jeg håber inderligt, at dette mareridt i Ukraine kan standses, og at Ukraine vil få mulighed for at bruge sit enorme potentiale, sine intellektuelle, industrielle og videnskabelige kapaciteter. De findes stadig væk. Menneskene er stadig i live. Jeg håber, at Ukraine kan vende sig mod opbygning af ting, og, sammen med Rusland, og Europa, og Kina, bygge nye landbroer, og den Nye Silkevej, og programmet for at udvikle Månen, og så videre.

Natalia Vitrenko, parlamentsmedlem (1994-2002), leder af Ukraines Progressive Socialistparti, havde følgende videoindslag på Citizens Electoral Council (CEC) (LaRouche-bevægelsen i Australien), konference 28.-29. marts 2015, Melbourne, med titlen: »Verdenslandbroen: Fred på Jord, og i mennesker en velbehagelighed«.

Video af alle konferencens indslag kan ses her:
<http://cecaust.com.au/2015conference/>

(Optaget 19. marts, Kiev)

»Kære deltagere på konferencen! Det er mig en stor glæde at sende jer mine hilsner. I er samlet i dag i Australien, der ligger meget langt væk fra vores eurasiske kontinent, og I har et vidunderligt emne for jeres konference: helliget fred. I diskuterer nye, unikke investeringsprojekter, den Nye Silkevej, Verdenslandbroen. Og I er overbevist om, at der vil komme fred på Jord, og I har dedikeret jeres håb og forhåbninger til dette. Dette er vidunderligt! Og tro mig, det er, hvad alle, mentalt raske personer i verden ønsker.

Det er med stor beklagelse at jeg må sige, at mit land Ukraine i dag ikke er en del af denne proces. I mit land er der en borgerkrig i gang. Mit land er underkastet en overlagt, vedvarende og brutal ødelæggelse.

For ikke så længe siden, kun femogtyve år siden, var Ukraine at finde blandt de ti mest udviklede lande i verden, målt ud fra BNP pr. person. Ukraine producerede 2 % af verdens BNP på daværende tidspunkt. Ukraines BNP pr. person lå 11 % over verdensgennemsnittet. Ukraine havde flere end 360 større industrieanlæg. Ukraine var et avanceret, agro-industrielt land. Vi havde fabrikker, der byggede raketter, vi havde skibsbyggeri og produktion af fly, biler og lokomotiver. Ukraine har mere end 20 % af verdens reserver af løssjord. Vi havde fremragende høstudbytte, og der var ingen, der sultede. Vi havde gratis uddannelse og gratis sundhedsydelser. Vi kunne have børn og give dem en opvækst i fuld tillid til, hvad morgendagen ville bringe.

Men Sovjetunionen blev ødelagt. Det blev ødelagt af Kommunistpartiets elite, der degenererede og ønskede at tage det i eje, der i realiteten var nationens fælles rigdom. De ønskede kun at sørge for deres egne børn og børnebørn.

Ukraine har eksisteret som uafhængig nation i 24 år. Hvad har mit land så fået ud af denne såkaldte uafhængighed? I dag repræsenterer Ukraines BNP kun 0,5 % af verdens BNP. Det var på 2 %, nu er det 0,5 %. Pr. person er Ukraines BNP US\$ 4.000, mod verdensgennemsnittet på US\$ 10.500. Det ligger således nu 60 % under verdensgennemsnittet. Vi lå på 11 % over verdensgennemsnittet, og nu ligger vi på 60 % under det.

Hvad skyldes dette? Det skyldes, at de økonomiske bånd til de fabrikker og regioner, sammen med hvilke vores økonomi var blevet udviklet i årtier, blev brudt. Det vil først og fremmest sige Rusland, Belarus og de tidligere Sovjetrepublikker. Tallene fortæller historien. Den forventede, gennemsnitlige levealder i vores land er faldet

med to år i løbet af disse femogtyve år. Den var 72, nu er den 70. Mænd i Ukraine bliver i gennemsnit 62 år. Befolkningen er ved at uddø. I 1990 havde Ukraine en befolkning på 52 millioner mennesker. Nu er der 43 millioner tilbage, eksklusive Krim. Ukraine har mistet Krim.

Den primære årsag er den reformpolitik, der blev gennemtvunget af Den internationale Valutafond (IMF). Denne reformpolitik betød en privatisering af statslig ejendom, der overgik på hænderne af et nyt oligarki. Dette oligarki trives rigtig godt. Deres familier lider ikke under fattigdom. Reformpolitikken afsluttede statslig, lovmæssig regulering af eksport og import. Kommerciel bankvirksomhed bredte sig hurtigt, og bankmafiaen begyndte at tjene penge på Ukraines problemer. Bankmafiaen er heller ikke forarmet. Den lever ganske godt. IMF's reformpolitik foreskrev en økonomisk model med billig arbejdskraft. Niveauet for eksistensminimum, mindsteløn og pensioner blev holdt nede, og det er grunden til, at det overvejende flertal af befolkningen er forarmet. Ifølge ombudsmanden for menneskerettigheder levede 80 % af den ukrainske befolkning i 2011 under den fattigdomsgrænse, som FN fastsætter for Central- og Østeuropa, samt lande i Fællesskabet af Uafhængige Stater. Denne fattigdomsgrænse udgør US\$ 4,30 pr. dag. 80 % af den ukrainske befolkning modtog mindre end det, på daværende tidspunkt. Hvordan ser det så ud nu? Jeg vil fortælle jer, hvordan det står til nu.

Ukraine blev konfronteret med valget mellem enten at integrere sig med Rusland, Belarus og Kasakhstan – Toldunionen, eller med Den europæiske Union. Det, man måtte gøre, var at afveje og analysere disse forskellige valgmuligheder. Og de blev analyseret. En særlig arbejdsgruppe blev etableret, der inkluderede specialister fra Det Russiske Videnskabsakademis Institut for Økonomiske Prognoser og Det Ukrainske Nationalakademis Institut for Økonomiske Prognoser. Denne arbejdsgruppe beregnede omhyggeligt, hvad der ville være til størst fordel for Ukraine. Deres klare svar var, at

integration i Øst med medlemmerne af Toldunionen ville være fordelagtigt og lovende, og rent faktisk ville kunne redde Ukraine. De viste, at hvis Ukraine gik med i Toldunionen, ville landet få en stigning i BNP på 18 % i løbet af ti år. Det ville udgøre den største stigning blandt noget medlem af Toldunionen. Rusland ville få en stigning på 16,8 % inden for denne tidsramme; Belarus, 16,1 %; Kasakhstan 14,7 %. Men Ukraine ville få en stigning i BNP på 18 %. Hvorfor? Fordi forhindringerne for salg af ukrainske varer i Rusland, Belarus og Kasakhstan ville blive fjernet. Priserne for disse produkter ville falde, og de ville blive mere konkurrencedygtige pga. de lavere omkostninger forbundet med at bringe dem ud på markedet. Desuden ville Ukraine modtage meget nødvendige investeringer i modernisering af sin industri.

Antager I, at dette blot var projektioner? Nej, det var det sandelig ikke. Lad mig give jer nogle præcise tal. I 2010 blev Janukovitj valgt til præsident for Ukraine. Hans image var, at han skulle være prorussisk og ville genetablere tætte kontakter med Rusland. I april 2010 blev Kharkovaftalen underskrevet, hvorved Rusland gav Ukraine en discount på prisen for naturgas. Alle håbede virkeligt, at der ville komme en intensiv, økonomisk integrationsproces mellem Rusland og Ukraine. Hvad skete der generelt i 2010? I 2010 voksede Ukraines handel med Rusland med 60,7 %, til et niveau på US\$ 41,9 mia. Den russisk-ukrainske handel voksede, og Ukraine fik et kæmpestort marked for sine produkter. Ukraines industriproduktion steg med 11 % i 2010. Jeg taler om industriproduktion, der var kernen i den ukrainske økonomi. Det er grunden til, at Ukraines BNP voksede med 4 % i 2010. Det handlede ikke kun om, at bruttoeksporten til Rusland steg, men også om, at sammensætningen af Ruslands import fra Ukraine for 40 % 's vedkommende bestod af højteknologiske produkter, og for 45 % 's vedkommende af mellemt teknologiske produkter. Med andre ord, så skabte dette en efterspørgsel af højt specialiseret arbejdskraft i Ukraine, så når vore børn gik ud

af skolen og universitetet, var der en efterspørgsel efter deres kundskaber i økonomien. Det viste året 2010 meget klart.

Men ak, det selv samme år besluttede Janukovitj, efter sin indsættelse i embedet, at forråde alle. Han forrødte sine vælgere, der havde troet, at han ville sikre økonomisk integration med Rusland. Han bedrog Vesten, hvor han begyndte at eksportere sin hastigt voksende, personlige rigdom. Han begyndte at forsikre Vesten om, at han ville få Ukraines integration i Europa til at ske. Det er grunden til, at, i juli 2010, Janukovitj' Regionspartiet, sammen med Kommunistpartiet og Litvin-blokken, som tilsammen udgjorde et koalitionsflertal i parlamentet, stemte for Ukraines europæiske integration. Dette blev vedtaget af Ukraines parlament, men det skete imod vort folks vilje. Det skete endog imod de løfter, som disse politiske kræfter havde givet. Hverken Regionspartiet eller Kommunisterne havde ført valgkampagne på en platform for at bryde båndene til Rusland og gøre fremstød mod Den europæiske Union.

Tværtimod havde vort folk i to folkeafstemninger, tilbage i 1991, stemt for at være sammen med Rusland og Belarus, og for at opbygge en ny, forbedret alliance. Men så trampede præsidenterne Kravchuk, Kutjma og Jusjtjenko, efterfulgt af Janukovitj, på det, som befolkningen havde stemt for. Janukovitj og Regionspartiet begyndte at opbygge den myte, at Europa ønsker Ukraine, og at Ukraine burde orientere sig mod Europa og integrere sig med EU.

I mellemtiden beregnede vore akademiske økonomer, hvis resultater i forbindelse med relationer med Rusland jeg allerede har nævnt, hvad Ukraine ville få ud af at integrere sig med Vesten. Det, de nåede frem til, det samme Ukrainske Videnskabsakademis Institut for Nationaløkonomiske Prognoser, var rædselsvækkende. For at integrere sig i EU, bare ind i den frihandelszone, der var påbudt i en Associeringsaftale, ville det koste 160 mia. euro at modernisere den ukrainske økonomi. Hvor skulle penge i denne størrelsesorden komme fra?

Da disse kalkuler, der viste, hvad Ukraine ville få ud af associeringen med EU, blev fremlagt for premierminister Azarov i efteråret 2013 og for præsident Janukovitj, så begyndte de også at rive sig i håret over, hvad der ville ske med den ukrainske økonomi. Det var selvfølgelig sent, at de begyndte at rive sig i håret. I tre år havde de cirkuleret myter om den økonomiske fremgang, som Ukraine ville opleve, hvis landet associerede sig med EU. De havde spredt reklame for denne euro-psykose i tre år. Men da den ukrainske regering, den 21. november, 2013, besluttede at udsætte underskrivelsen af Associeringsaftalen, så gik hele den operation, der var planlagt i forvejen, forberedt og betalt for af Vesten, og som involverede en temmelig betydelig del af den ukrainske befolkning, der havde satset på en orientering mod Vesten, i gang. Euromaidan gik i gang.

Den 29. november 2013 i Vilnius nægtede Janukovitj at underskrive Associeringsaftalen med EU. Den nat, 29.-30. november, 2013, ophørte det fredelige Euromaidan med at være fredeligt. I dag forstår vi alle, at dette scenario var planlagt forud, på vegne af, og betalt af, USA, og det blev udført af [Ukraines] præsidentielle stabchef, Lyovochkin. Pludselig brugte Berkut-specialstyrkerne upassende magt mod studenterne, der protesterede på den centrale plads. Selv om, ud fra hvad jeg ser om begivenhederne i Frankfurt den 18. marts 2015, så brød politiet på en meget hård måde optøjerne, hvor demonstranterne ligeledes havde brosten og Molotovcocktails og brændte bildæk af. Og hvad med Ferguson, Missouri? I USA tog man også hårdt fat på demonstranter, der protesterede over nedskydningen af en sort mand. Men i Kiev greb demonstranterne den 1. december 2013 køller, kæder, Molotovcocktails og brosten, og de gik til angreb mod folk fra politiet, fra Berkut-specialstyrkerne, der denne gang var ubevæbnede. De havde ikke engang politistave. Vesten, især USA, forbød Janukovitj at bruge magt. De forbød det.

Det var dernæst, den 21. februar 2014, de vestlige lande –

udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og Polen – der, sammen med Janukovitj og oppositionens ledere Jatsenjuk, Klitjko og Tjagnibok, tog ansvaret for at underskrive en aftale om, at Janukovitj skulle gå af, og der skulle komme en ny regering i Ukraine. De påtog sig ansvaret for at gøre det til en fredelig overgang.

Men hvad skete der så i vores land? Selv før den 20. februar var der våben på Maidan. Der var nedskydning af både demonstranter og Berkut-folk, udført af mystiske snigskytter, hvis identitet endnu i dag ikke er fastslået. Således fremkom de »Himmelske Hundrede« skudofre.

Hvad var så det næste, der skete i Ukraine? Så de vestlige lande ikke, i løbet af vinteren 2014, at nazister havde overtaget magten på Euromaidan i Kiev? Det var partier og politiske kræfter, der åbenlyst prædiker en nazistisk ideologi. De skjuler det ikke og proklamerer »Ukraine frem for alt!«, »Ukraine for ukrainere!«. De bruger Bandera-slogans. Stepan Bandera var agent for Hitlers efterretningstjeneste, Abwehr. Han samarbejdede med nazisterne og organiserede sine folk til at yde Hitler hjælp. Ved den Internationale Militærdomstol i Nürnberg, hvor de tyske fascister blev retsforfulgt, blev deres hjælpere også dømt. Artikel 6 i Nürnbergdomstolens charter sagde, at de medskyldige skulle dømmes og straffes. Men i dette tilfælde kom tilhængerne af Bandera og Shukhevych med deres sorte-og-røde, pronazistiske flag, og deres svastikaer – enten ligefrem det nazistiske hagekors, eller Wolfsangel, et andet nazi-symbol – og med portrætter af Bandera, Konovaltes og Shukhevych, der også var agenter for Abwehr; og med slogans, som opfordrede til at »gi' Moskali'erne kniven«, hvilket er en nedsættende, ukrainsk term for russere, og »hæng kommunisterne«. Det var sloganet for dem, der marcherede på Maidan. Disse symboler kunne ses, ikke blot i Kiev, men både før og efter kuppet bredte de sig i hele Ukraine. Og de vestlige lande bemærkede dem ikke.

Fra den 23. februar til den 5. marts 2013 blev det muligt for

vores delegation af ledende repræsentanter for nogle ukrainske venstrepartier at turnere i Europa, hvor de besøgte Frankrig, Tyskland og Italien. Dette blev arrangeret af vore kolleger fra LaRouche-bevægelsen. Jeg er meget taknemmelig over, at de gav os mulighed for at holde dusinvis af møder, pressekonferencer og interviews. Takket være medlemmer af Europaparlamentet fra det italienske Liga Nord blev det muligt for mig at afholde en pressekonference den 26. februar i Europaparlamentet. Allerede på dette tidspunkt forklarede vi, hvad det var, der skete i Ukraine. Allerede dengang advarede vi om truslen om borgerkrig og opløsning af landet, der kunne føre til Tredje Verdenskrig. Og jeg opfordrede dengang Berlin, Moskva og Paris til at forene deres indsats: især disse tre centre – Berlin Moskva og Paris – til at forene deres indsats og forhindre nazisterne i at overtage Ukraine. At hjælpe med at forbyde alle neonazistiske partier og bevægelser i Ukraine.

Hvis det var sket på dette tidspunkt, ville de efterfølgende rædsler i Ukraine ikke være sket: hvor dusinvis af mennesker brændte ihjel levende i Fagforeningsbygningen i Odessa den 2. maj, 2014. Da man åbnede ild mod en fredelig demonstration i Mariupol den 9. maj. Da Krim, efter at set dette nazistiske kup, forlod Ukraine. Da Donbass rejste sig til modstand, og hvor blodet stadig flyder. Endnu i dag. Der er 50.000 døde, hundreder tusinder af invaliderede, og to millioner flygtninge, inklusive dem, der har forladt landet af politiske grunde. Det er ikke en lille pris, man har betalt for dette forfatningsstridige, neonazistiske kup i Ukraine!

Dette er en tragedie for hele nationen; det er ikke kun Donbass, der lider. Ukraine som helhed er blevet tappet for sin styrke. I 2014 faldt Ukraines BNP med 7 %. Industriproduktionen faldt med 10,7 %. Alene i januar 2015 faldt industriproduktionen med yderligere 21 %. Den nationale valuta er blevet devalueret med to tredjedele. I dag er Ukraines reserver af guld og fremmedvaluta kun US\$ 5,5 mia. For et år siden var de US\$ 24 mia. Der er ikke engang nok til

at dække tre måneders import, hvilket er standardmindsteniveauet. For Ukraine er det US\$ 9 mia., men landet har ikke reserverne til at dække det.

I mellemtiden tigger Ukraine om den seneste almisse fra IMF. Den 11. marts besluttede de at udlåne US\$ 17,5 mia. Men ikke det hele på en gang, snarere hen over tre år. I 2015 kommer der US\$ 5 mia., som allerede var opbrugt den 13. marts, og yderligere US\$ 5 mia. ved årets slutning. I alt US\$ 10 mia. Men i 2015 har Ukraine betalinger til udenlandsgæld på US\$ 11 mia.! Så lånet fra IMF dækker ikke engang afbetalingerne på gælden.

Og hvad er så lånebetingelserne? De er absolut monstrøse! Ukraine gik ud af året 2014 med den største nedgang i sin naturlige befolkning i verden. Vi har verdens næst værste dødsrate. Men for den naturlige befolkningstilvækst, der defineres som forskellen mellem dødsraten og fødselsraten, har vi den værste nedgangsrate i verden. Og det var for sidste år. Hvad vil der ske i år, under IMF's drakoniske betingelser? Tænk over det: for at opnå disse elendige milliarder af dollars gik Jatsenjuk-regeringen, det ukrainske parlament og Ukraines præsident med til en pludselig, brutal stigning i forbrugsafgifterne. Prisen for naturgas vil stige med 3,3 gange. Elektricitet vil blive 3,5 gange så dyrt. Varme – 72 % i år. Varmt vand – 55 %. Koldt vand – 15 %. Hvordan skal folk betale det? Jeg vil gerne have, at I forstår, hvad mindsteeksistensniveauet for indkomst i Ukraine er, for lønninger og pensioner, fastsat ved lov. Disse niveauer blev fastsat i december 2013 for 2014-statsbudgettet, der forudsatte, at de ville blive indeksreguleret for inflation. Men det gjorde den nye regering ikke, de indeksregulerede ikke betalingerne, selv om inflationen i 2014 var 24,9 %, den højeste inflationsrate i verden. Mindsteeksistensniveauet for indkomst, fastsat for Ukraine i december 2013 og stadig i kraft, modsvarede, på det tidspunkt, \$ 152 pr. måned for en person. Men med devalueringen af den nationale valuta med to

tredjedele siden da, modsvarer mindsteeksistens-indkomsten nu \$ 49 pr. måned. Mindstelønnen er \$ 51. Mindstepensionen er \$ 40. Det er, hvad statsbudgettet giver en pensionist pr. måned -\$ 40.

Den gennemsnitlige, månedlige pension i Ukraine modsvarer \$ 60. Hertil kommer, at det er en del af IMF-pakken, at pensioner skal pålægges en skat for at finansiere forsvarsudgifterne.

Den tid, som en person skal have arbejdet inden for tungt, fysisk arbejde, for at være kvalificeret til at få pension, er blevet sat op med 5 år. Ancienniteten for professionelle, før de kan modtage pension, er sat op. Det er et stort anslag mod vore pensionister! Jeg erkender, hvilken byrde de er for IMF. Vi har 14 millioner pensionister, en tredjedel af befolkningen. IMF ser frem til, at Ukraines pensionister dør, så hurtigt som muligt. Og ikke kun pensionisterne! Også arbejdende mennesker. Se på lønningerne. Den gennemsnitlige timeløn i Ukraine i dag er 0,2 euro, dvs. tyve eurocents i timen. Den gennemsnitlige timeløn i EU er 23 euro. Kan man overhovedet kalde det en løn? Det er derfor, vort folk bliver syge og dør.

Fødevarepriserne stiger så meget, at folk ikke kan spise ordentligt. Og oveni alt dette kommer så de planlagte stigninger i forbrugsafgifterne. IMF kræver nedskæringer i omkostningerne til uddannelse. Antallet af højere læreanstalter i Ukraine er blevet skåret ned med 60 %. Antallet af skoler bliver skåret ned med 5 %.

IMF krævede stop for subsidier til den agro-industrielle sektor. Hvordan skal landmændene overleve? Hvordan skal de så afgrøderne? Beregningen går ud på, at de vil blive tvunget til at sælge deres jord. Landbrugsministeriet har sat tre fjerdedele af landbrugsejendommene i Ukraine til salg under privatisering. De vil blive opkøbt af DuPont, Monsanto og deslige, billigt, så de kan dyrke deres genetisk modificerede

afgrøder her, og oversvømme Europa og verden med dem.

Dette er, hvad man gør mod Ukraine: krig, død, sult og fattigdom. Hvad vil Europa få ud af det? Hvad står Europa til at vinde? Forstår europæerne virkelig ikke, at krigens flammer nu vil blusse endnu mere op, og at den tilsyneladende lokale krig i Ukraine så vil føre til en verdenskrig – til en konflikt med Rusland? Hvorfor vil man gøre dette?

Jeg håber inderligt, at fredelige initiativer vil sejre. Jeg håber inderligt, at dette mareridt i Ukraine kan standses, og at Ukraine vil få mulighed for at bruge sit enorme potentiale, sine intellektuelle, industrielle og videnskabelige kapaciteter. De findes stadig væk. Menneskene er stadig i live. Jeg håber, at Ukraine kan vende sig mod opbygning af ting, og, sammen med Rusland, og Europa, og Kina, bygge nye landbroer, og den Nye Silkevej, og programmet for at udvikle Månen, og så videre.

Det er, hvad jeg ønsker for mit land, og for hele menneskeheden.

Sluttelig vil jeg gerne sige noget – for jeg er ikke fysisk til stede i Australien, men der er en person der, der ligner mig meget, og som derfor er blevet kaldt min søster: [medlem af CEC's Eksekutive Komite] Gabrielle Peut. Jeg vil gerne sige dette til hende:

'Min kære Gabby, jeg er glad for at tale til dig. Jeg tror, vi vil mødes mange flere gange i fremtiden.'

Det tror jeg på.«

USA og NATO er aktivt i færd med at organisere og uddanne en nazistisk bevægelse over hele Centraleuropa

7. april 2015 – Ukraine er måske det mest åbenbare tilfælde af, at USA og NATO åbenlyst promoverer, bevæbner og uddanner åbenlyst nazistiske, paramilitære grupper som en del af deres krigsprovokationer mod Rusland. Men den samme udvikling er i gang i Polen, Litauen, Letland og andre centraleuropæiske lande.

Fox News rapporterede den 6. april, at regeringen i Polen aktivt er i færd med at rekruttere og uddanne henved 120 paramilitære grupper, med titusindvis af medlemmer, for at forsvare landet mod en angiveligt kommende »russisk invasion«.

Polen har også været det sted, hvor ukrainske Bandera-tilhængere er blevet uddannet, som russerne gentagne gange har hævdet. Og den polske regering har netop meddelt, at den vil bygge 35 til 50 meter høje vagttårne hele vejen langs den 200 km lange grænse mod den russiske enklave Kaliningrad – et projekt, der for 75 %'s vedkommende finansieres af EU.

Se også: [Ukrainsk indenrigsminister takker Victoria Nuland for at få yankeer til at komme og uddanne nazistisk nationalgarde](#)

Foto: USA vil i dette forår uddanne den Ukrainske Nationalgarde

RADIO SCHILLER den 7. april 2015: Iran-aftalen må ikke saboteres

Med formand Tom Gillesberg

Ukraine: OSCE: Ingen russiske tropper observeret i Donetsk- regionen

3. april 2015 – OSCE-observatørmissionen i det sydøstlige Ukraine har ikke en eneste gang observeret russiske militære enheder i det sydøstlige Ukraine, sagde Andrey Kelin, den russiske ambassadør til OSCE, her til morgen. Efter at have bemærket, at observatørerne ikke kan udføre deres »fulde mission« pga. ukrainske provokationer, sagde Kelin, »Jeg vil gerne understrege et vigtigt aspekt: at missionen ikke en eneste gang har registreret tilstedeværelsen af russisk militærudstyr eller russiske militære enheder [i det sydøstlige Ukraine].« I sin dækning af Kelins bemærkninger bemærker *Sputnik News*, at OSCE's generalsekretær Lamberto Zannier tilbage den 13. februar rapporterede, at han personligt havde bevidnet russisktalende personer, men ikke russiske hærenheder, under et besøg i Donbass-regionen.

Denne nyhedstjeneste kan bekræfte Kelins erklæring baseret på vores faste overvågning af OSCE's overvågningsmissions daglige rapporter, der udlægges på OSCE's webside. Observatørerne har observeret en hel del militæraktivitet i regionen, der endda har medført, at deres bevægelsesfrihed blev begrænset, og de har rapporteret om tanks og artilleri, militser, der kæmper i kampuniformer, og, sjældent, individer, der bærer russiske insignier, men de har aldrig identificeret nogen kampenheder som værende regulære russiske militærenheder.

Stop 3. Verdenskrig: Endnu to barske advarsler om faren for atomkrig

2. april 2015 – To forskellige, men lige barske påmindelser om den umiddelbare fare for atomar udslettelse er fremkommet i de seneste 24 timer. *The Independant* rapporterede 2. april, at russiske, militære regeringsfolk har overleveret en barsk advarsel til amerikanske regeringsfolk imod yderligere NATO-omringning af nogen som helst art, i territorier på Ruslands grænser. Ifølge *The Independents* Ian Johnston, truede russiske generaler, der mødtes med unavngivne, amerikanske regeringsfolk i Tyskland i sidste måned, med »et spektrum af responsmuligheder, fra atomare til ikke-militære«, hvis NATO-styrker yderligere udstationeres i de tre, baltiske stater, Litauen, Letland og Estland. På samme måde advarede de uidentificerede, russiske generaler om, at, hvis Ukraine gjorde forsøg på at vinde Krim tilbage, ville disse forsøg blive mødt med »magt, inklusive atomstyrker«.

Den oprindelige redegørelse for mødet i Tyskland blev bragt i Londonavisen *The Times*.

Paul Craig Roberts anslår samme tone i sin historie, udlagt den 27. marts på *Kyodo News*, »Amerikanske veteraner afslører, at vi i 1962 på Okinawa med nød og næppe undgik en atomkrig«, med en personlig bemærkning: »Efter et år med krigstrusler mod Rusland, skal der kun en fejltagelse til som den i 1962, og det hele vil være forbi for menneskeheden.« *Kyodo*-artiklen, der er baseret på interviews med flere pensionerede amerikanske folk fra luftvåbnet, der var ansat ved den Strategiske Luftvåbenkommandos atomvåbenfaciliteter fire steder på Okinawa, rapporterede, at en fejlagtig ordre om at lancere atomvåben mod Rusland og et sekundært, uidentificeret land – som menes at have været Kina – var tæt ved at føre til et atomart holocaust. Hændelsen fandt sted midt under Cubakrisen i oktober 1962, og ordren kom blot få timer efter, at et amerikansk U-2 spionfly blev skudt ned over Cuba.

Alt imens det sluttelig blev fastslået, at orden til affyring var en fejltagelse, så satte chefen for den Strategiske Luftvåbenkommando alle amerikanske atomstyrker på DEFCON 2-alarm under krisen – uden præsident John F. Kennedys godkendelse. DEFCON 2 indikerer, at en ordre om affyring af atomvåben kan komme inden for 15 minutter. Det faktum, at styrkerne ikke blev sat på DEFCON 1, fik officeren, der havde ansvaret for affyringerne på Okinawa, til at standse forberedelserne til affyringerne og dobbelttjekke med kommandoen. Bill Horn, en af de ansatte ved luftvåbnet på Okinawa, sagde til *Kyodo*, at »Alle i den del af Luftvåbnet, eller i militæret, vidste på det tidspunkt, at fredstiden ville være forbi, at der ikke ville blive flere krige at udkæmpe ... 1962 var det tætteste, vi kom på total tilintetgørelse af civilisationen, som vi kender den.« En anden af veteranerne fra MACE B-faciliteten på Okinawa, Larry Havermann, fortalte *Kyodo*: »At gå til DEFCON 2 var foruroligende, eftersom DEFCON 1 betyder fuldt optrappet krig.

DEFCON 2 betyder ét skridt fra krig. Eftersom jeg var uddannet til at operere atomvåben, vidste jeg, at hvis alle missilerne blev affyret, ville der ikke være meget tilbage af denne verden eller dens mennesker. Det rider mig som en mare, den dag i dag.«

Foto: Nike-Hercules-raketter, der kan medføre atomspræghoveder, fra amerikansk atomvåbenbase på Okinawa, 1962

Ukrainsk indenrigsminister takker Victoria Nuland for at få yankeer til snart at komme og uddanne nazistisk Nationalgarde; NATO sender tropper til Georgien

31. mrs. 2015 – Snart vil 290 tropper fra USA's 173. Luftbårne Brigade, der har base i Vicenza, Italien, lande i Vestukraine, hvor de skal tilbringe otte måneder med at uddanne 1.200 medlemmer af Ukraines Nationalgarde, inklusive, iflg. indenrigsminister Arsen Avakov, tropper fra den berygtede Azov-bataljon. Den 20. april er blevet nævnt som dato for de amerikanske soldaters ankomst. »Vore amerikanske partnere vil præsentere specielle ammunitions- og kommunikationsanordninger

til de afdelinger af Nationalgarden, der har været igennem uddannelsen ved øvelsens afslutning«, meddelte Avakov i går iflg. *Interfax Ukraine*, selv om den sidste del om ammunition bestrides fra amerikansk side.

Det er bemærkelsesværdigt, at Avakov takkede Victoria Nuland for at gøre det hele muligt. »Jeg er taknemmelig over for Victoria Nuland, viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, samt de ansatte på USA's ambassade i Ukraine. Uden deres energi ville den vigtige og komplicerede forberedelse til uddannelse have været umulig«, sagde Avakov og tilføjede, at aftalen om militærøvelsen var blevet indgået under forhandlinger mellem den ukrainske præsident Petro Porosjenko og den amerikanske vicepræsident Joe Biden.

Erklæringen kom samtidig med, at en amerikansk kongresdelegation er i Kiev, ledet af kongresmedlem Mac Thornberry, formand for Husets Komite for Væbnede Tjenester.

På et tidspunkt i år kunne amerikanske tropper også være med i NATO-kontingentet, der skal udstationeres i Georgien, som NATO hastigt er ved at forvandle til en fremskudt operationel base, selv om Georgien ikke er et formelt medlem af Alliancen, endnu.

NATO's generalsekretærs særlige repræsentant for Kaukasus og Centralasien, James Appathurai, var i Tbilisi i går, hvor han meddelte, at den »betydelige pakke« til Georgien, som NATO-topmødet enedes om sidste september, nu er godt på vej til at blive implementeret med opførelsen af et NATO-uddannelsescenter i landet, samt andre tiltag.

»NATO ønsker ikke altid at gøre tingene hurtigt, men i dette tilfælde har vi ønsket det«, sagde han. »Og den georgiske regering har været lige så hurtig og lige så dedikeret.« Af Georgien, Ukraine og Moldova sagde Appathurai, at Georgien får mest støtte. »Essensen er, at der vil være mere NATO i Georgien, både mht. synlighed og konkret støtte«, sagde han.

Foto: Soldater fra USA's 173. Luftbårne Brigade, der er blandt tropperne i øvelserne i Vestukraine, ses her gå ud af et C-130 transportfly.

Optagelserne fra debatmødet med Jens Jørgen Nielsen, Ruslandsekspert, og Tom Gillesberg den 27. marts kl. 19: På vej mod atomkrig med Rusland? Eller samarbejde med BRIKS- landene?

Lydfil:

Video 1. del (Tom Gillesbergs tale begynder 55 min. inde i optagelsen.)

2. del:

Omdel gerne invitationen.

Farvet version:

Download (PDF, Unknown)

Sort/hvid version:

Download (PDF, Unknown)

Russisk Samfund i Danmark – www.russam.dk

Schiller Instituttet – www.schillerintitut.dk – 35 43 00 33,
53 57 00 51

Russisk Samfund i Danmark og Schiller Instituttet inviterer til debatmøde:

På vej mod atomkrig med Rusland? Eller samarbejde med BRIKS-landene om økonomisk udvikling?

Fredag den 27. marts kl. 19:00

**Salen, Medborgerhuset på Biblioteket, Danasvej 30
B, Frederiksberg**

Talere:

Jens Jørgen Nielsen, journalist, ruslandsekspert, underviser og forfatter. Tidligere journalist for Politiken i Rusland og forfatter til bogen "På egne præmisser, Putin og det nye Rusland".

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet

og LaRouche-bevægelsen i Danmark, og kandidat uden for partierne til Folketinget.

Gratis adgang

For 25 år siden var verden i en tilstand af eufori. Den kolde Krig var slut, og russerne ønskede at opbygge et fælles europæisk hus sammen med vesteuropæerne. I dag er vi måske tættere på en atomkrig end under Den kolde Krig. Hvordan og hvorfor er vi endt der? Og hvilken rolle har både NATO's og EU's udvidelse spillet i den udvikling? Jens Jørgen Nielsen kommer med sin vurdering af baggrunden for den eskalerende og farlige udvikling.

Drivkraften i den strategiske krise er spændingen mellem det voksende kollaps af det vestlige, transatlantiske finanssystem og fremvæksten af en ny global magtfaktor i form af BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), som er blevet omdrejningspunktet for etableringen af en ny retfærdig økonomisk verdensorden. Tom Gillesberg vil fremlægge et alternativ til konfrontation og krig. Danmark, Europa og USA bør samarbejde med BRIKS, der allerede er i færd med at etablere en Ny Udviklingsbank og en monetær fond.

Kina er med sin politik for Den nye Silkevej i gang med at bygge infrastrukturprojekter og etablere nye kreditinstitutioner, som Danmark og resten af verdens nationer er blevet inviteret til at deltage i, og som vil muliggøre økonomisk udvikling og samarbejde mellem alle verdens lande.

Kom til mødet og vær med i netop den diskussion, der vil afgøre vores fremtid.

Invitér venligst andre og videresend denne invitation til dine kontakter.

EIR: Krigsfremstød mod Rusland: Briterne og Obama vil udstationere militær til Ukraine

23. marts 2015 – Efter uger med forsinkelser frem og tilbage meddelte Pentagon den 19. marts, at amerikansk militærpersonale vil blive udstationeret til Ukraine i slutningen af april måned for at uddanne ukrainske bevæbnede styrker. Missionen, der omfatter 300-600 faldskærmstropper fra den 173. Luftbårne Brigade, der er baseret i Vicenza, Italien, iflg. Pentagons meddelelse den 12. februar, går ud på at uddanne styrker fra Nationalgarden (der er inficeret, hvis ikke domineret, af nazistiske militser) i at forsvare sig bedre imod »russernes og oprørernes artilleri og raketter«. Missionen var blevet udsat for at afvente udfaldet af Minsk-aftalerne om en våbenhvile.

Download (PDF, Unknown)

Kongressen kræver, USA sender våben til Ukraine

24. marts 2015 – USA's Repræsentanternes Hus tog endnu et skridt mod Tredje Verdenskrig i går, da det vedtog en resolution med stemmerne 348 mod 48 med krav om, at USA sender

dødbringende våben til Ukraine.

»Vi befinder os ved et vendepunkt«, sagde formand for Husets Udenrigskomite, Ed Royce. »Hvis vi tillader aggression imod Ukraine at finde sted uden i det mindste at tilbyde ukrainerne evnen til at forsvare sig, giver vi et signal til verden om, at vores beredvillighed til at forsvare verdensordenen efter Anden Verdenskrig er ved at smuldre.«

Kongresmedlem Ileana Ros-Lehtinen (R-Fla.), endnu en republikaner, der, ligesom John McCain i Senatet, aldrig har se en krig eller en potentiel krig, hun ikke kunne lide, gik så vidt som til at citere viceudenrigsminister Victoria Nuland for at opmuntre til støtte for resolutionen.

»Som viceudenrigsminister Victoria Nuland aflagde vidnesbyrd om foran Udenrigskomiteen i denne måned, så har 'Rusland tusinder og atter tusinder af soldater, der opererer i Ukraine'«, sagde Ros-Lehtinen. »Som hun opsummerede det: Dette er en fabrikeret konflikt, der kontrolleres af Kreml og fyres op af russiske tanks og tunge våben og finansieres på de russiske skatteborgeres regning.« Ros-Lehtinen rapporterede ikke, om hun også støtter Nulands politik med F*** Europa.«

Foto: Den ukrainske præsident Petro Porosjenko talte, under sit besøg i Washington i september 2014 for at bede om amerikanske våben til Ukraine, til Kongressens plenarforsamling.

Stoltenberg parat til at byde Ukraine velkommen i NATO; gen. Breedlove parat til at destabilisere Europa

23. marts 2015 – Både NATO-generalsekretær Jens Stoltenberg og NATO-øverstbefalende, gen. Philip Breedlove, synes ivrige efter at provokere Rusland over Ukraine.

Stoltenberg sagde til et forum, arrangeret af German Marshall Fund i Bruxelles 21. marts, at hvis Ukraine ansøgte om medlemskab i NATO, ville NATO byde dem velkommen. »Det er op til Ukraine at beslutte, om de vil anmode om NATO-medlemskab eller ej«, sagde han. »Det er Ukraines beslutning. Hvis landet ansøger, vil vi behandle ansøgningen på samme måde som ansøgninger fra alle andre lande.« Således truede Stoltenberg med hastigt at overskride en velkendt russisk rød linje, der gang på gang er blevet trukket op, når Obama og sådanne som Victoria Nuland har truet med at udløse en atomkrig.

Breedlove, der tilsyneladende talte senere på samme konference, sagde, at Vesten bør overveje at bruge alle sine redskaber for at hjælpe Ukraine. Uden at nævne Rusland sagde Breedlove, at diplomatiske, informationsmæssige, militære og økonomiske taktikker blev brugt mod Ukraine, rapporterede *Reuters* tidligt i går. »Så jeg mener, at vi i Vesten bør overveje alle vore redskaber til gengæld. Kunne det virke destabiliserende? Svaret er ja. Ikke at gøre noget kunne også være destabiliserende«, svarede han.

Foto: NATO's Jens Stoltenberg (t.v.) og gen. Philip Breedlove

RADIO SCHILLER den 23. marts 2015:

Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank

Med formand Tom Gillesberg

EIR: Tyskerne råber alarm – Putin advarede Vesten om atomopgør over Krim

15. marts 2014 – En dokumentarfilm, der blev vist over russisk statsligt fjernsyn i weekenden den 14.-15. marts, bekræftede, at den russiske præsident Vladimir Putin var parat til at sætte sin nations strategiske atomstyrker i alarmberedskab i kølvandet på det neonazistiske statskup, udtænkt af Vesten, som væltede den ukrainske præsident, Viktor Janukovitj i februar, 2014. Putin blev interviewet til dokumentarfilmen, der har været under forberedelse i otte måneder. Han sagde til interviewer, at han advarede amerikanske og europæiske ledere om at holde sig fra Krim i kølvandet på kuppet mod Janukovitj, og hans konklusion var, at hans advarsler afparerede en global krig.

Download (PDF, Unknown)

Nyhedsorientering marts: Tre mænd giver håb om fred

Den 12. marts blev verden forandret. Den tyske udenrigsminister gjorde det over for Washington klart, at en militær løsning på konflikten i Ukraine ikke er en mulighed, da amerikansk våbenhjælp vil føre til storkrig. Den tidligere kansler Helmut Schmidt advarede samtidig i Bild Zeitung om, at man ikke måtte lade situationen i Ukraine eskalere. Krisen skyldes Vestens handlinger, og man må have forståelse for Putin og samarbejde med ham. Samtidig udfordrede Martin O'Malley, mulig demokratisk præsidentkandidat i 2016, Wall Street gennem at foreslå genindførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling, som det vigtigste programpunkt. Lyndon LaRouche erklærede, at summen af de tre handlinger giver os en forandret strategisk situation og et alternativ til økonomisk kollaps og atomkrig. Dette er en redigeret udgave af en opdatering fra den 16. marts af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, som kan høres på www.schillerinstitut.dk/si/?p=5615

Download (PDF, Unknown)

Berlin: Merkel ikke på linje med Poroshenko

16. mrs. 2015 – Den ukrainske præsident havde ikke succes med sine forhandlinger med den tyske kansler i Berlin her til aften, for så vidt angår våbenleverancer og nye sanktioner mod Rusland. Merkel sagde til Poroshenko, at hun ikke støttede hans opfordring om at boykotte VM i fodbold i Rusland (2018), eftersom alle først burde koncentrere sig om mesterskabet i Frankrig til næste år. Hun støtter heller ikke nye sanktioner, sagde hun til Poroshenko, fordi alle efter hendes mening nu hellere burde koncentrere sig om at gennemføre Minsk-II-aftalerne, og de eksisterende sanktioner overvåges konstant sammen med situationens udvikling. Våben til Ukraine vil ikke bidrage til Minsk-II-processen. Poroshenko indrømmede i det mindste, at våbenhvilen holder for så vidt angår tunge våben, med tilføjede, at der dagligt er mindre, spredte kampe fra »separatisternes« side, der overtræder Minsk II. Merkel vil også overholde sin forpligtelse med at besøge Putin den 10. maj – hvilket Kiev-regimet er modstander af.

Mens Merkel i alt dette var på linje med Steinmeier for så vidt angår Ukraine og behovet for dialog med Rusland, så var hun, med sin insisteren på »en fortsættelse af reformerne«, på linje med IMF/ECB og deres monetære økonomi. Poroshenko, der tilsyneladende var ivrig efter at få nogle penge fra Tyskland – ikke nu, men måske senere – lovede at fortsætte med de økonomiske »reformer« og »kampen mod korrruption«. Med hensyn til dette sidste aspekt vil fremtiden vise, om Poroshenko, der selv er en oligark, virkelig vil handle imod de andre oligarker. Han bør desuden tage skridt til at handle mod neonazisterne i regimet og hæren – intet af dette blev imidlertid nævnt i Berlin i dag.

Foto: Merkel modtager Poroshenko i Berlin 16. mrs. 2015.

Dokumentarfilm om Putin konfronterer USA som hjernen bag kuppet i Ukraine

15. mrs. 2015 – »Krim – vejen hjem« er titlen på en dokumentar, der i dag blev vist på Tv-kanalen *Rossiya 1*'s nye kanal, der handlede om den russiske præsident, Vladimir Putin. *Russia Today* viser løbende uddrag fra filmen, med væsentlige citater, som vi inkluderer nedenfor:

»Tricket i situationen var, at den ukrainske opposition udadtil mest var støttet af europæerne. Men vi vidste med sikkerhed, at den virkelige hjerne bag det var vore amerikanske venner«, siger Putin i filmen.

»De hjalp med at uddanne nationalisterne, deres bevæbnede grupper, i det vestlige Ukraine, i Polen og i en vis udstrækning i Litauen«, tilføjede han. »De gjorde det bevæbnede kup muligt.«

»Loven blev smidt ud og gik ned. Og konsekvenserne var virkelig meget alvorlige. En del af landet gik ind på det, mens en anden del ikke ville acceptere det. Landet var splittet.«

Putin hævdede, at der var en plan om at myrde den valgte præsident, Janukovitj, som Rusland var fast besluttet på at forsvare.

»Jeg inviterede cheferne for vore specialtjenester og Forsvarsministeriet og gav dem ordre til at beskytte den

ukrainske præsidents liv. Ellers var han blevet dræbt.«

Janukovitj flygtede først til Krim, men bad om at blive bragt til Rusland, fordi »der ikke var nogen i Kiev, han kunne forhandle med«.

På dette tidspunkt, siger Putin, beordrede han personligt en specialoperation i Krim med det argument, at »vi ikke kan lade befolkningen på Krim blive skubbet ind under nationalisternes damptromle«.

»Jeg gav dem deres opgaver, fortalte dem, hvad de skulle gøre og hvordan vi skulle gøre det, og understregede, at vi kun ville gøre det, hvis vi var absolut sikre på, at det er, hvad befolkningen, der lever i Krim, ønsker, vi skal gøre.«
[En hastemeningsmåling blev dengang gennemført, der viste, at 75 % af befolkningen ønskede at tilslutte sig Rusland.]

»Det var vores mål ikke at tage Krim ved at annektere det. Vores endegyldige mål var at give befolkningen lov til at udtrykke deres ønsker om, hvordan de ønskede at leve.«

»Jeg besluttede for mig selv: hvad befolkningen ønsker, vil ske. Hvis de ønsker større autonomi med ekstra rettigheder inden for Ukraine, så bliver det sådan. Hvis de beslutter noget andet, kan vi ikke svigte dem. I kender resultatet af folkeafstemningen. Vi gjorde, hvad vi måtte gøre.«

Operationen omfattede opstillingen af K-300P Bastion kystforsvarsmissiler for at vise, at Rusland ville forsvare halvøen mod angreb.

»Vi opstillede dem på en måde, der gjorde dem tydeligt synlige fra rummet«, sagde Putin. [Han tilføjede, iflg. *Russia Today*, at »det russiske militær var forberedt til enhver udvikling og ville have bevæbnet atomvåben, om nødvendigt.]

Putin sagde, at han ikke var sikker på, om Vesten ville bruge

militærmagt imod Rusland. Han udstationerede specialstyrker, men ikke mere end de 20.000, der var autoriseret for halvøen. Dette sikrede, at folkeafstemningen frit kunne afholdes. Det efterfølgende resultat er velkendt.

<http://rt.com/news/239197-putin-crimea-referendum-decision/>

Fra LaRouche-bevægelsen 17.

mrs. 2015:

Tre verdensledere intervenerer imod krig og økonomisk disintegration

To ledende, tyske skikkelser og en demokrat fra Maryland, USA, der overvejer at stille op til præsident, er trådt ind i det farlige, transatlantiske, politiske vakuum for at fremkalde et fundamentalt skift i den politiske kurs, for at undgå en potentiel verdenskrig og et i øvrigt umiddelbart forestående kollaps af det transatlantiske finanssystem.

Størrelsesordenen af den aktuelle, globale krise taget i betragtning og den fremtrædende position af disse personer, der således har interveneret, har den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche givet sin fulde, utvetydige støtte til deres handlinger og har opfordret til en fuld mobilisering af

opbakning til deres indsats for at undgå en global ulykke.

Torsdag, den 12. marts, leverede den tyske udenrigsminister [Frank-Walter Steinmeier](#) et kraftfuldt budskab om at undgå krig til et publikum i Washington, D.C., i Centret for Strategiske og Internationale Studier (CSIS). Steinmeiers ligefremme sprog og hans diplomatiske, men barske kritik af Obamaregeringens planer om at forsyne dødbringende hjælp til den ukrainske regering, var uden fortilfælde. Ingen tysk udenrigsminister i nyere tid har vovet at fremkomme med en så stærk og offentlig kritik af den amerikanske udenrigspolitik og nationale sikkerhedspolitik, i særdeleshed ikke på et så fremtrædende sted som CSIS' hovedkvarter. Steinmeier havde den foregående dag mødt den amerikanske udenrigsminister John Kerry og nationale sikkerhedsrådgiver dr. Susan Rice, og havde utvivlsomt leveret et endnu mere ligefremt budskab under disse private samtaler.

Steinmeier indledte sin tale til CSIS med en ærlig vurdering af den globale krise og advarede:

»Vi konfronteres med en mangfoldighed af kriser over hele planeten, der, over for en person af min generation, synes uden fortilfælde med hensyn til deres intensitet og chokerende voldelighed.«

Med hensyn til Ukraine-krisen erklærede Steinmeier:

»Vi må se videre end til denne konflikt, til vores fremtidige relation med Moskva. Det betyder, at vi ikke må ophøre med at involvere Rusland og bruge de sidste, eksisterende kommunikationskanaler for at udforske en mulig frakørselsvej og – for fremtiden – udforske veje til en mere samarbejdsvenlig relation.«

Steinmeier afviste udtrykkeligt idéen om at opruste Ukraine og advarede om, at dette blot ville optrappe krisen, til den kom ud af kontrol:

»Jeg forstår, at mange af jer, mange eksperter, kræver en hurtigere – og derfor ... militærbaseret løsning ... Men, når man kender oprindelsen til og strukturen af konflikten, status af parterne i konflikten og disses kapaciteter, er det ud fra mit standpunkt selvindlysende, at de diskuterede alternativer til vores fremgangsmåde har potentialet til at øge antallet af ofre, øge udvidelsen af konfliktzonen og flytte konflikten til en ny fase med optrapning. Måske til et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Der er ingen garanti for, at vores fremgangsmåde, Normadiet-fremgangsmåden, vil føre til succes. Men jeg er helt sikker på, at der ikke er nogen garanti for succes i de alternativer, man diskuterer. Jeg er bange for, at det modsatte er tilfældet.«

Senere gentog han:

»Det tager måske kun nogle få dage at skabe en krise, men det kan meget vel tage år at løse den. I diplomatiske bestræbelser gælder det, mere end i det almindelige liv, at stædighed er en dyd!... For os i Europa vil Rusland altid være vores største nabo ... Det er ingen hemmelighed, at, hvad Rusland angår, så er tilliden på et absolut lavpunkt. Men vi må finde et nyt grundlag for engagement, selv om det måtte tage år eller årtier.«

Steinmeiers skarpe intervention imod Obamaregeringens oprustning af Ukraine blev understøttet af en af Tysklands ledende, ældre statsmænd, tidligere kansler [Helmut Schmidt](#). I et interview med den tyske sensationsavis *Bildzeitung* den 12. mrs., advarede Schmidt om, at enhver yderligere optrapning i Ukraine kunne eskalere »endda til en 'varm krig'«. Schmidt berørte dernæst et af de mest følsomme spørgsmål i Rusland: EU's og NATO's udvidelse mod øst, som han sporede hele vejen tilbage til den oprindelige Maastricht-traktat i begyndelsen af 1990'erne, der dannede grundlaget for udvidelsen ind i den tidligere Warszawapagts og det tidligere Sovjetunionens territorium.

»Vi er ikke forpligtet til at påskønne Putins politik«, sagde han til avisen. »men vi må forstå den på baggrund af historien og tage den alvorligt.«

Lyndon LaRouche understregede betydningen af interventionen af disse to, prominente, tyske, politiske skikkelses intervention direkte ind i den voksende fare for en krig i centrum af Eurasien.

»Deres handlinger kan rent faktisk ændre historiens kurs på et tidspunkt, hvor det umiddelbare spørgsmål på bordet foran os er krig eller fred, kaos eller genrejsning.«

Den samme kvalitet af intervention er blevet lanceret af tidl. guvernør for staten Maryland, USA, [Martin O'Malley](#), der har krævet den omgående genindsættelse af Glass/Steagall-loven fra 1933, som ville opdele for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne i adskilte kommercielle banker og investeringsbanker. O'Malley, der overvejer at stille op til at blive nomineret til demokraternes præsidentkandidat, har været på turné i landet og har givet interviews, alt sammen om spørgsmålet om Glass/Steagall.

Typisk for hans magtfulde intervention var hans interview den 12. marts på MSNBC, hvor han til værten Joe Scarborough sagde:

»Det er os, der skaber lovene. Og vi kan skabe bedre love, med det formål at genoprette forbindelsen mellem hårdt arbejde og muligheden for at komme frem i tilværelsen ... Genindfør Glass/Steagall. I 70 år forhindrede vi bankerne i at spille hasard med vore penge og ødelægge vores økonomi og med pigsko tromle hen over det almene vel, som vi deler som et folk; og at have en stabil og god økonomi. Alle – jeg mener på begge sider af midtergangen – jeg mener, så mange mennesker siger, at det er, hvad vi bør gøre, og dog forbliver det ugjort. Og nogle folk i mit eget parti fremstiller sig selv som folk, der promoverer en eller anden form for Dodd/Frank-lite – 'Vi vil ikke fornærme nogen på

Wall Street, så lad os ikke tale ærligt om, hvordan vi kan tøjle denne udsvævende adfærd.'

»For en af de ting, som vi ikke har talt så meget om, er, at på trods af al smerten fra hjem, der går på tvangsauktion, og job, der mistes, så steg koncentrationen af rigdom efter hvert af disse seneste to opsving på aktiemarkedet rent faktisk! Med andre ord, mens andre mennesker mistede deres hjem, så kom folk i toppen ud af det endnu bedre stillet.«

Lyndon LaRouche har opfordret til fuld mobilisering til støtte for O'Malleys krav om, at kampen for Glass/Steagall skal være det afgørende spørgsmål ved de kommende valg. LaRouche sagde:

»Vi taler ikke om 2016, vi må have Glass/Steagall nu, før hele det transatlantiske finanssystem braser sammen, og vi konfronteres med den umiddelbare trussel om en global krig eller en nedstigen i totalt kaos, og helvede.«

LaRouche understregede, at de tyske statsmænds, Steinmeiers og Schmidts, nylige handlinger ligeledes er den eneste vej til en »virkelig forhindring af krig«.

»En konflikt med Rusland som den, der promoveres internt fra Obamas Hvide Hus, er ikke en begrænset krig. Det er generel krig, der fører til en termonuklear udslettelseskrig. Det må standses, og Steinmeiers og Schmidts interventioner kan vise sig at være afgørende.«

Billede: Imperial War Museum, London

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. mrs. 2015: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-

samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettigheds klimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at

likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart,

hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bægeret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med

Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterede omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedtrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobras til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og

sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlamant, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal

fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at fredsaftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne fredsaftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalistere, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukrainekrigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den

samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og

fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahu's valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahu's besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i

stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåben-angreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende

konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang

række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af

eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientaliske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en

artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015 v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Billede: Untergang der Titanic, Willy Stöwer, 1912

**RADIO SCHILLER den 16. marts
2015:**

**Tysk udenrigsminister
Steinmeier og Helmut Schmidt
siger fra over for krig med
Rusland // Glass-Steagall i**

USA

Med formand Tom Gillesberg

Præsident for Moskvas Amerikanske Universitet, Edward Lozansky, advarer igen om den umiddelbare fare for en verdenskrig

14. mrs. 2015 – Sputnik International publicerede i går en knusende, ny advarsel om faren for, at Vestens manipulation med krisen i Ukraine kan føre til en verdenskrig imod Rusland. Edward Lozansky er præsident og stifter af Moskvas Amerikanske Universitet og Det russiske Verdensforum. Han er underskriver af Schiller Instituttets BRIKS-appel.

Under hovedoverskriften »Verden på randen af Tredje Verdenskrig«, advarede Lozansky: »Det forholder sig således, at verdens skæbne nu afgøres i Ukraine, ikke så meget af ukrainerne selv, som af USA, EU og Rusland, hvis geopolitiske interesser er stødt sammen i denne region. Tale om Tredje Verdenskrig optræder med stigende hyppighed i medierne og i samtaler blandt de lærde og blandt offentligheden ... Minsk 2-aftalerne tilbyder i det mindste en smal chance for at bevæge sig væk fra en militærkonfrontation, der ville ødelægge en stor del af den nordlige halvkugle, hvis ikke hele verden.«

Han udpegede angrebet på Putin som det ultimative mål for Vestens angreb via Ukraine: »Der foreligger ikke noget mysterium her«, skrev han. »Det blodige kaos i Ukraine blev skabt, ikke for at hjælpe dets befolkning, men for at svække Rusland geopolitisk og vælte det aktuelle lederskab, mens man deklamerer ædle slogans om at fremme frihed, demokrati og andre fine, vestlige værdier.«

Lozansky kom med et overblik over historien om forræderiet af de grundlæggende aftaler, som USA og Rusland indgik, da Sovjetunionens endeligt var en realitet, og som indbefattede et løfte om, at NATO ikke ville udvides mod øst, og han konkluderede: »Den aktuelle, mest omfattende globale krise brød ud, fordi Den europæiske Union med USA's velsignelse valgte at rive århundredgamle økonomiske bånd og familiebånd mellem Rusland og Ukraine over, ved at bruge de samme, gamle slagord om at fremme vestlige værdier.«

Lozansky sluttede på en særdeles ildevarslenende tone, som gav genlyd af mange nylige advarsler fra Lyndon LaRouche om det aktuelle, vestlige lederskabs degeneration: »Verden står i øjeblikket i sandhed og vakler på randen af en ny katastrofe, som endda muligvis bliver atomar ... Det kan være af værdi at erindre sig, at, i de farligste perioder under den kolde krig blev risikoen for en militær konfrontation afspændt af regeringerne Eisenhower, Kennedy og Reagan. Og dog er der intet tegn på denne form for bevidsthed og ansvar blandt demokraterne og republikanerne, som alle forsøger at overgå hinanden som den største sabelrasler imod Rusland. Der er røster fra Fredspartiet blandt amerikanere og europæere, men hidtil er de blevet åbenlyst overvældet af Krigspartiet. Betyder det, at militærkonflikten mellem Rusland og Vesten er uundgåelig?«